

Sara Dž. Mas

KRUNA
PONOĆI

Preveo
Ivan Jovanović

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah J. Maas

CROWN OF MIDNIGHT

Text copyright © Sarah J. Maas 2013

Map copyright © Kelly de Groot 2012

This translation of Crown of Midnight is published by Laguna d.o.o. by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

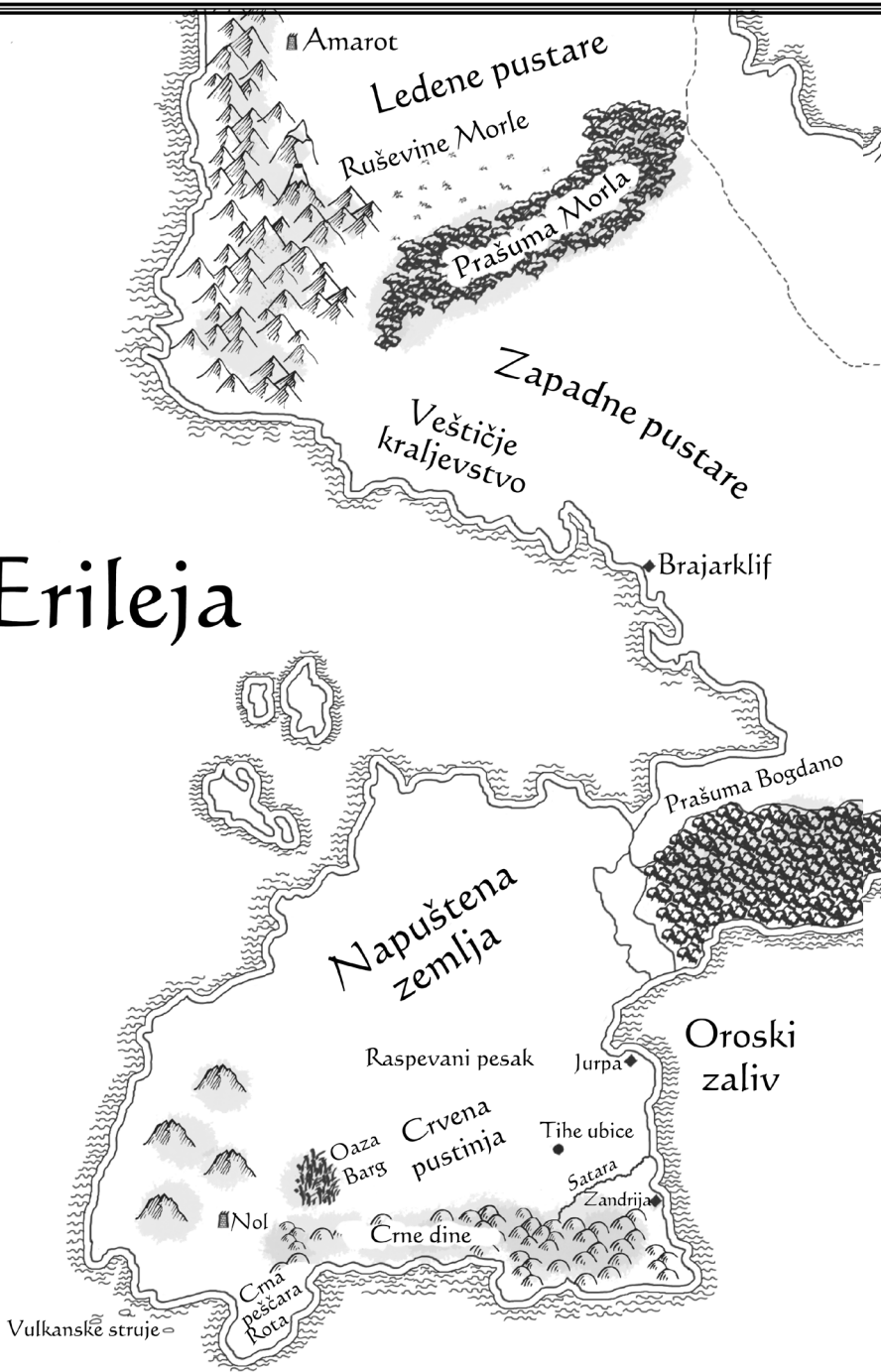
Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

KRÓNA
PONOĆI

Erileja

Terasen

Severno more

S

Vučje Pleme
Planine Anaskal
Ledene pustare

Alsoruk
Rozamel
Planine Perant
Orint
Perant

Veliki okean

Endovir
Rudnici soli
Planine Run
Hrastova šuma

Adarlan

Meah
Araratske planine

Ferijanski procep
Srebno jezero
Planina Beli očmak
Anijel
Morat

Rifthold
Reka Ejveri

Ka Vendlinu

Melisanda

Fenharou

Belhejven

Mrtva ostrva
Lobanjin zaliv

Kamene krajine

Kalakula

Ilvej

Lerida

Ilvejska stepa

Bandžali

PRVI DEO
KRALJEVA ZATOČNICA

❧ Prvo poglavlje ❧

Kapci koji su landarali na olujnom vetru bili su jedini znak njenog ulaska. Niko je nije primetio kada se uzvela uz baštenski zid mračnog zamka, a zbog grmljavine i vetra koji je šibao s obližnje pučine niko je nije čuo kad se popela uz oluk, skočila na prozorski sims i ušunjala u hodnik na spratu.

Kraljeva zatočnica se pribila u jednu nišu čim je začula bat prilazećih koraka. Skrivena pod crnom maskom i kapuljačom, naterala je sebe da se stopi sa senkama i da postane tek pramičak tame. Jedna služavka je prošla pored nje teškim koracima, zaputivši se ka otvorenom prozoru, pa ga je zatvorila gundajući. Nekoliko trenutaka kasnije otišla je niz stepenište na suprotnom kraju hodnika. Devojka nije primetila mokre tragove na patosu.

Munja je sevnula, obasjavajući hodnik. Krvnica je duboko udahnula, prisećajući se tlocrta koji je upamtila za ta tri dana što ih je provela posmatrajući zamak u predgrađu Belhejvena. Petora vrata sa obe strane hodnika. Spavaća soba lorda Nirala je iza trećih vrata s leve strane.

Osluškiivala je da li još neki sluga dolazi, ali kuća je bila tiha dok je oluja divljala napolju.

Tiha i neprimetna kao avet, pošla je niz hodnik. Vrata spavaće sobe lorda Nirala otvorila su se uz neznatnu škripu. Sačekala je da opet zagrmi pre nego što je zatvorila vrata za sobom.

Još jedan blesak munje obasjao je dve prilike koje su spavale u krevetu sa baldahinom. Lord Niral nije bio stariji od trideset pet godina, a njegova žena, tamnokosa i prelepa, duboko je spavala u njegovom naručju. Šta li su njih dvoje učinili pa uvredili kralja toliko da on hoće da budu mrtvi?

Prišunjala se ivici kreveta. Nije njeno da postavlja pitanja. Njeno je da se pokorava. Njena sloboda zavisi od toga. Pri svakom koraku prema lordu Niralu ona se u mislima preslišavala kakav je plan.

Mač joj je jedva čujno iskliznuo iz kanija. Udahnula je duboko i drhtavo, pripremajući se za ono što sledi.

Lord Niral je širom otvorio oči baš u trenutku kada je kraljeva zatočnica digla mač nad njegovom glavom.

❖ Drugo poglavlje ❖

Selena Sardotijen je odsečno koračala hodnicima staklenog zamka u Riftholdu. Teška vreća, koju je držala u jednoj ruci, njihala se sa svakim njenim korakom, povremeno je udarajući po kolenima. Iako je nosila crni plašt s kapuljačom koja joj je skrivala veći deo lica, stražari je nisu zaustavljali dok je išla prema savetničkoj odaji kralja Adarlana. Dobro su znali ko je ona – i šta ona radi u kraljevo ime. Kao kraljeva zatočnica, ona je iznad njih. Zapravo, malo je ljudi u zamku koji su sada iznad nje. A još je manje žitelja zamka koji od nje ne strahuju.

Prišla je otvorenim staklenim vratima, a plašt joj se vijorio iza leđa. Stražari levo i desno od vrata stali su mirno kada im je klimnula pre nego što je ušla u odaju. Njene crne čizme bile su bezmalo nečujne po podu od crvenog mermera.

Na staklenom prestolu u središtu prostorije sedeo je kralj Adarlana, a njegove tamne oči bile su uprte u vreću koja joj se klatila iz šake. Baš kao poslednja tri puta, Selena je pala na koleno pred njegovim prestolom i pognula glavu.

Dorijan Havilijard stajao je pored očovog trona – a ona je osećala da su njegove safirne oči uprte u nju. U podnožju

postolja, uvek između nje i kraljevske porodice, stajao je Kejol Vestfal, kapetan Garde. Pogledala ga je iz senki svoje kapuljače, odmeravajući crte njegovog lica. Bio je bezizražajan kao da je ona neki stranac. Ali to se i moglo očekivati i bilo je samo deo igre u kojoj su se proteklih nekoliko meseci toliko izveštili. Kejol joj je možda prijatelj, možda je ona nekako počela da mu veruje, ali on je i dalje kapetan – i dalje je odgovoran za kraljevske živote u ovoj prostoriji, koji su vredniji od svih ostalih. Kralj je progovorio.

„Ustani.“

Selena je visoko digla glavu, pa je ustala i smakla kapuljaču.

Kralj joj je mahnuo, a opsidijanski prsten na njegovoj ruci blesnuo je na popodnevnom svetlu. „Je li učinjeno?“

Selena je jednu šaku u rukavici gurnula u vreću, pa je bacila ka njemu odsečenu glavu. Niko ni reč nije izustio dok se kotrljala po podu, a kruto i trulo meso prostački lupalo po mermeru. Glava je prestala da se kotrlja pred podnožjem postolja, a oči prekrivene skramom zurile su u kitnjasti stakleni svećnjak koji je visio s tavanice.

Dorijan se ispravio, pa skrenuo pogled s glave. Kejol je samo zurio u nju.

„Opirao se“, kazala je Selena.

Kralj se nagnuo napred, odmeravajući pogledom izubijano lice i krzave posekotine na vratu. „Jedva ga prepoznajem.“

Selena mu se malčice iscerila, premda joj se grlo steglo. „Bojim se da odsečene glave ne trpe najbolje putovanje.“ Opet je gurnula ruku u vreću pa izvadila odsečenu šaku. „Evo njegovog pečatnog prstena.“ Pokušala je da se ne usredsređuje previše na raspadajuće meso koje je držala, pošto je sa svakim danom sve više smrdelo. Pružila je šaku Kejolu, čije su bronzane oči bile zagledane u neku daljinu dok je uzimao šaku od nje i pružao je kralju. Kralj se iskezio,

ali je skinuo prsten sa ukrućenog prsta. Bacio je šaku njoj pred noge, zagledajući prsten.

Dorijan se ukočio stojeći pored svog oca. Nije se činilo da mu njena prošlost smeta dok je učestvovala u nadmetanju. Šta je on *očekivao* da će se dogoditi kada ona postane kraljeva zatočnica? Mada, verovatno bi se većini ljudi utroba prevrnula kada im pogled padne na odsečene udove i glave – čak i nakon decenija života pod adarlanskom vlašću. A Dorijan, koji nikada nije bio u bici, nikada nije video ni redove okovanih zarobljenika kako se vuku prema gubilištima... Možda bi trebalo da bude zadivljena što on još nije povratio.

„Šta je s njegovom ženom?“, zatražio je da čuje kralj, ne prestajući da prevrće prsten u ruci.

„Okovana je za ostatke svog supruga i bačena na dno mora“, odgovorila je Seleno opako se cereći, pa je iz vreće izvadila vitku i bleđu šaku. Na njoj je bila zlatna burma, a na burmi urezan datum venčanja. Pružila ju kralju, ali on je odmahnuo glavom. Nije se ni usudila da pogleda Dorijana ili Kejola dok je vraćala žensku šaku u debelu platnenu vreću.

„Onda, u redu“, promrmljao je kralj. Ona nije ni mrdala dok je on pogledom leteo po njoj, vreći, glavi. Nakon jednog trenutka koji je predugo trajao, on je opet progovorio. „Ovde, u Riftholdu, postoji pobunjenički pokret, koji je svakim danom sve veći. Grupa pojedinaca spremnih na sve samo da mene svrgnu s prestola – i pokušavaju da mi remete planove. Tvoj naredni zadatak jeste da ih pronađeš i ukloniš sve do jednoga, pre nego što postanu prava pretnja po moje carstvo.“

Selena je stisla vreću tako čvrsto da su je prsti zaboleli. Kejol i Dorijan su sada zurili u kralja, kao da i oni prvi put čuju za to.

Čula je kako se šapuće o pobunjeničkim snagama pre nego što je završila u Endoviru – *upoznala* je zarobljene pobunjenike dok je bila u rudnicima soli. Ali da pobunjenički pokret raste u samom srcu prestonice; da ih *ona* uklanja jednog po jednog... I planovi – kakvi planovi? Šta pobunjenici znaju o kraljevim spletkama? Potisnula je ta pitanja duboko, duboko, duboko, sve dok nije bilo ni trunčice mogućnosti da ih on vidi na njenom licu.

Kralj je zalupkao prstima po doručju svog prestola, drugom rukom se i dalje igrajući Niralovim prstenom. „Ima nekoliko ljudi na mom spisku mogućih izdajnika, ali davaću ti samo jedno po jedno ime. Ovaj zamak je krcat uhodama.“

Kejol se na to ukočio, ali kralj mu je mahnuo i kapetan joj je prišao, lica i dalje bezizražajnog dok je Seleni pružao list hartije.

Dok joj je Kejol davao list, ona se borila s porivom da mu se zagleda u lice, iako su se njegovi prsti u rukavicama očešali o njene pre nego što je pustio papir. Pazeći da joj se na licu ništa ne vidi, pogledala je hartiju. Na njoj je bilo jedno jedino ime: *Arčer Fin*.

Morala je da prikupi svu svoju snagu volje i nagon za samoočuvanjem kako bi prikrla koliko je zatečena. Ona poznaje Arčera – još od trinaeste godine, kada je dolazio na podučavanje u Utvrdu Ubica. Bio je nekoliko godina stariji od nje i već veoma tražen kao naložnik... a bila mu je potrebna obuka kako da se zaštiti od svojih prilično ljubomornih klijentkinja i njihovih muževa.

Nije mu smetala njena besmislena devojačka zaljubljenost u njega. Zapravo, puštao ju je da se igra očijukanja s njim, što se obično završavalo tako što se ona raspadala od kikotanja. Naravno, nije ga videla nekoliko godina – još pre nego što je završila u Endoviru – ali nikada ne bi ni pomislila

da je on sposoban za tako nešto. Bio je zgodan, nežan i pravi veseljak, a ne izdajnik krune toliko opasan da kralj hoće da ga vidi mrtvog.

Bilo je to besmisleno. Od koga god da kralj dobija obaveštenja, taj je prokleta budala.

„Samo on ili i svi njegovi klijenti?“, istrtljala je Selena.

Kralj joj se lagano nasmešio. „Poznaješ Arčera? Nisam iznenađen.“ Bilo je to izrugivanje – izazov.

Samo je zurila preda se, terajući se da bude spokojna, da diše. „Nekada sam ga poznavala. On je izvanredno dobro čuvan. Biće mi potrebno neko vreme da se provučem kroz njegovu odbranu.“ Tako pažljivo izrečeno, tako nehajno sročeno. Vreme joj je zapravo potrebno da bi otkrila kako se Arčer umešao u sve to – i da li kralj govori istinu. Ako je Arčer zaista izdajnik i pobunjenik... pa, kasnije će smisliti šta da radi.

„U tom slučaju, imaš mesec dana na raspolaganju“, odgovorio joj je kralj. „A ako do tada ne bude pokopan, možda ću razmisliti o tvom nameštenju, devojko.“

Ona je klimnula glavom, pokorno, krotko, ljubazno. „Hvala vam, vaše veličanstvo.“

„Kada budeš uklonila Arčera, daću ti sledeće ime na mom spisku.“

Toliko dugo je izbegavala politiku – a naročito pobunjenike – a sada je do guše u svemu tome. Baš divno.

„Budi brza“, upozorio ju je kralj. „Budi diskretna. Isplata za Nirala te već čeka u tvojim odajama.“

Selena je opet klimnula i gurnula hartiju u džep.

Kralj je zurio u nju. Selena je skrenula pogled, ali je naterala krajičak usana da joj se trzne naviše, a oči da joj zablistaju od lovačkog ushićenja. Kralj se napokon zagledao u

tavanicu. „Uzmi tu glavu i odlazi.“ Gurnuo je u džep Niralov pečatni prsten, a Selena je suzabila gađenje. Trofej.

Zgrabila je glavu za tamnu kosu, pa onda odsečenu šaku, i utnula sve u vreću. Samo jednom pogledavši Dorijana, koji je prebledeo kao kreč, okrenula se u mestu i otišla.

Dorijan Havilijard je nemo stajao dok su sluge menjale raspored u dvorani i vukle ogromni hrastov sto i kitnjaste stolice u središte prostorije. Za tri minuta počinje zasedanje Saveta. Skoro da nije čuo kada je Kejol otišao, rekavši da bi voleo da dodatno ispita Selenu. Njegov otac je samo progundao dozvolu.

Selena je ubila nekog čoveka i njegovu ženu. A njegov otac je to naredio. Dorijan skoro da nije mogao da gleda ni jedno ni drugo. Mislio je da mu je pošlo za rukom da ubedi oca da preispita svoju surovu politiku nakon pokolja onih pobunjenika u Ilveju malo pre Julmasa, ali izgleda da ipak ništa nije postigao. A Selena...

Čim su sluge završile s nameštanjem stola, Dorijan je seo na svoje uobičajeno mesto, s očeve desne strane. Savetnici su počeli da pristizu, a s njima i vojvoda Perington, koji je odmah prišao kralju i počeo nešto da mu mrmlja, suviše tiho da bi Dorijan mogao da čuje.

Dorijan nikome ništa nije pričao, već je samo zurio u stakleni bokal s vodom ispred sebe. Selena maločas nije ličila na sebe.

Zapravo, ona je takva poslednja dva meseca, otkad je postavljena za kraljevu zatočnicu. Nema više njenih ljupkih haljina i kitnjaste odeće – sve je to zamenjeno strogim i uskim crnim tunikama i pantalonama, a kosa joj je skupljena

u dugu pletenicu što pada u nabore onog crnog plašta koji ona stalno nosi. Postala je prelepa utvara – a kada ga pogleda, kao da i ne zna ko je on.

Dorijan je bacio pogled ka otvorenom dovratku, kuda je ona nestala pre svega nekoliko trenutaka.

Ako ona može tako da ubija ljude, onda bi joj bilo veoma lako da ga prevari i navede da poveruje kako je osećala nešto prema njemu. Samo da bi ga učinila svojim saveznikom – kako bi ga navela da je on *zavoli* dovoljno da se zarad nje suprotstavi ocu, kako bi se postarao da bude postavljena za zatočnicu...

Dorijan nije mogao naterati sebe da dovrši tu misao. Posetiće je – možda sutra. Samo da bi video ima li nekih izgleda da je pogrešio.

Ali nije mogao a da se ne zapita da li je on Seleni ikada nešto značio.

Selena je brzo i tiho hodala dvorskim hodnicima i stepeništima, krećući se sada već dobro poznatim putem do kanalizacije. Bio je to isti onaj potok koji je tekao pored njenog tajnog tunela, premda je smrdeo daleko gore, zahvaljujući tome što su sluge skoro svakog sata bacale otpad u njega.

Njeni, a potom još jedni koraci – Kejolovi – odjekivali su dugim podzemnim prolazom. Ali ona ni reč nije rekla sve dok nije stala na sam rub vode, gledajući nekoliko zasvođenih tunela koji su se otvarali sa obe strane reke. Tu nije bilo nikoga.

„Dakle“, kazala je ona ne osvrćući se, „hoćeš li da se pozdraviš, ili ćeš samo da me pratiš?“ Okrenula se da ga pogleda u lice, a ona vreća joj se još klatila u ruci.

„Da li ti i dalje glumiš kraljevu zatočnicu, ili si opet Selena?“ Njegove bronzane oči presijavale su se na svetlosti baklji.

Naravno da je Kejol primetio razliku; on sve primećuje. Nije znala da li joj je zbog toga drago ili ne. Naročito pošto su mu reći malo zajedljive.

Pošto ona ništa nije odgovorila, on ju je upitao: „Kako je bilo u Belhejvenu?“

„Isto kao i uvek.“ Tačno je znala šta je hteo da kaže; zanimalo ga je kako je prošao njen zadatak.

„Pružao je otpor?“ Klimnuo je ka vreći u njenoj ruci.

Ona je slegla ramenima i opet se okrenula prema tamnoj reci. „Izašla sam na kraj s njim.“ Bacila je vreću u kanalizaciju. Nemo su gledali kako najpre pluta kao plovak, pa lagano tone.

Kejol se nakašljao. Ona zna koliko mu je to mrsko. Kada je otišla na prvi zadatak – na jedan posed uz obalu, u Meahu – on je bio toliko uznemiren pre nego što je krenula da je iskreno mislila da će je zamoliti da ne ide. A kada se vratila, noseći odsečenu glavu dok su na sve strane kružile glasine o ubistvu ser Karlina, bilo mu je potrebno nedelju dana da je samo pogleda u oči. Ali šta je on pa očekivao?

„Kada ćeš krenuti s novim zadatkom?“, upitao ju je.

„Sutra. Ili prekosutra. Moram da se odmorim“, brzo je dodala kada se namrštio. „Osim toga, biće mi potrebno svega dan ili dva da otkrijem koliko je Arčer dobro čuvan i da vidim kako ću mu prići. Nadam se da mi neće ni biti potrebno tih mesec dana koliko mi je kralj dao vremena.“ A nadala se da će i Arčer moći da joj odgovori kako je dospeo na kraljev spisak i na koje je to tačno *planove* kralj mislio. Onda će ona smisliti šta da radi s njim.

Kejol je stao pored nje, i dalje zureći u prljavu vodu, u kojoj je vreću bez ikakve sumnje zahvatila struja i odnela u reku Ejveri i potom u more. „Hteo bih da te ispitam.“

Ona je digla obrve. „Zar me nećeš pre toga makar izvesti na večeru?“ On ju je mrko pogledao, a ona se napućila.

„Nije to šala. Hoću da čujem pojedinosti o onome što se desilo s Niralom.“

Samo mu se iscerila i obrisala rukavice o pantalone pre nego što je krenula nazad uz stepenište.

Kejol ju je zgrabio za ruku. „Ako je Niral pružao otpor, možda je bilo svedoka koji su čuli...“

„Nije bilo nikakve buke“, prasnula je, pa se otrgla od njega i ljutito požurila uz stepenište. Nakon dve nedelje provedene u putu, sve što je želela bilo je da *spava*. Čak joj je i šetnja do sobe bila naporna. „Nema potrebe da me *ispituješ*, Kejole.“

On ju je opet zaustavio, na jednom odmorištu koje je u potpunosti bilo u senkama, tako što ju je čvrsto uhvatio za rame. „Kada odeš“, kazao je, a daleke baklje su obasjavale muževne crte njegovog lica, „nemam *nikakve* predstave šta ti se dešava. Ne znam da li si povređena, ili truliš u nekom šancu. Juče sam čuo glasine da su uhvatili ubicu odgovornog za Niralovu smrt.“ Uneo joj se u lice i promuklim glasom kazao: „Dok danas nisi stigla, mislio sam da si to *ti*. Samo što nisam pošao da te tražim.“

Pa, to objašnjava zašto je videla da je Kejolov konj osedlan u konjušnici kada je stigla. Uzdahnula je, a lice joj je odjednom poprimilo nežniji izraz. „Veruj malo u mene. Na kraju krajeva, ipak sam kraljeva zatočnica.“

Nije stigla ni da se pribere pre nego što ju je privukao uz sebe i čvrsto zagrlio.

Nije oklevala da uplete ruke oko njegovih ramena, duboko udišući njegov miris. Nije je zagrlio još od onog dana kada je saznala da je zvanično pobedila u nadmetanju, mada se u mislima često vraćala na taj zagrljaj. A žudnja za tim nije prestajala da bukti u njoj čak ni dok ga je sada grlila.

Njegov nos je očešao mesto gde joj se vrat spajao s ramenom. „Bogovi na nebesima, grozno smrdiš“, promrmljao je.

Ona je zasiktala i odgurnula ga, sada istinski crveneći. „Nošenje delova mrtvih tela baš i ne pogoduje mirišljivosti, naročito ako to traje nedeljama! A da mi je možda bilo dato dovoljno vremena da se okupam, umesto što mi je naređeno da se *smesta* pojavim pred kraljem i predam mu izveštaj, možda bih...“ Zaćutala je kada je videla kako se on ceri, pa ga je opaučila po ramenu. „Idiote.“ Selena ga je uhvatila pod ruku, pa ga je povukla uz stepenište. „Hajdemo lepo u moje odaje, pa da me ispitaš kao pravi gospodin.“

Kejol je frknuo i munuo je laktom, ali nije se otimao.

Nakon što se Lakonoga smirila dovoljno da Selena može da progovori a da ne bude olizana, Kejol je iscedio iz zatočnice sve do poslednje pojedinosti, pa je otišao obećavši da će se vratiti za nekoliko sati da bi večerali. A nakon što je pustila da Filipa poskakuje oko nje dok je bila u kadi i da kuka zbog stanja njene kose i noktiju, Selena se skljkala na svoj krevet. Lakonoga je skočila pored nje i sklupčala joj se uz bok. Mazeći psa po svilenkastom zlatnom krznu, Selena je zurila u tavanicu, a iznurenost joj je sipila iz bolnih mišića.

Kralj joj je poverovao.

A Kejol nijednom nije posumnjao u njenu priču dok se raspitivao o njenom zadatku. Nije mogla da se reši da li se

zbog toga oseća samozadovoljno, razočarano ili da oseća grižu savesti. Ali laži su joj samo letele s jezika. Niral se probudio trenutak pre nego što ga je ubila, morala je da zakolje ženu da bi je sprečila da ne vrišti, a borba je bila malčice prljavija nego što bi ona volela. Ubacila je i prave detalje: prozor u hodniku na spratu, oluju, sluškinju sa svećom... Najbolje laži uvek su izmešane s istinom.

Selena je zgrabila medaljon koji joj je ležao na grudima. Elenino oko. Nije videla Elenu od njihovog poslednjeg susreta u grobnici; nadala se da će je avet drevne kraljice ostaviti na miru sada kada je postala kraljeva zatočnica. Ipak, tih meseci otkad joj je Elena dala medaljon da bi je štutio, on je Seleni počeo da pruža neku sigurnost. Metal je uvek topao, kao da je živo biće.

Čvrsto ga je stisla. Kad bi kralj znao istinu o tome šta je ona uradila – šta radi već dva meseca...

Na prvi zadatak pošla je nameravajući da brzo ukloni svoju metu. Pripremala se za ubistvo, govoreći sebi da je ser Karlin samo stranac i da joj njegov život ne znači ništa. Ali kada je stigla do njegovog imanja i videla kako se neobično blago ophodi prema svojim slugama, kada ga je videla kako svira liru s putujućim minstrelom koji je potražio sklonište u njegovoj dvorani, kada je shvatila za čije ciljeve radi... nije mogla. Pokušala je da sebe natera, namoli i podmiti. Ali nije mogla.

Ali ipak je morala da inscenira poprište ubistva – i telo.

Lordu Niralu je pružila isti izbor kao ser Karlinu: da smešta umre ili da inscenira svoju smrt i pobegne – da pobegne daleko i da nikada više ne koristi svoje pravo ime. Od četvorice ljudi koje je do sada trebalo da ukloni, svi su odabrali da pobegnu.

Nije im bilo teško da se rastanu od svog pečatnog prstenja ili drugih poznatih predmeta. A palo im je još lakše da joj

daju svoje spavačice da ih ona raseče u skladu s ranama za koje će tvrditi da im je nanela. Bilo joj je lako da nabavi i tela.

Bolnice stalno bacaju sveže leševe. Nikada joj nije bilo teško da nađe leš koji liči na njenu metu – naročito pošto su poprišta njenih ubistava bila dovoljno daleko da meso ima vremena da istruli.

Nije znala kome je zapravo pripadala glava lorda Nirala – već samo da je imao sličnu kosu, pa je lepo poslužila kada je malo isekla lice i pustila da se sve malčice raspadne. Šaka je takođe bila s tog leša. A gospina šaka... to je odsekla s jedne mlade žene koja tek što je prokrvarila, pa je preko noći umrla od bolesti koju bi pre deset godina nadareni vidar s lakoćom izlečio. Ali pošto više nema magije, a svi ti mudri vidari su ili povešani ili spaljeni na lomačama, ljudi umiru kao muve. Umiru od glupih bolesti, koje su nekada bile izlečive. Okrenula se na bok i zabila lice Lakonogoj u meko krzno.

Arčer. Kako da inscenira *njegovu* smrt? On je toliko poznat i tako lako prepoznatljiv. Nije mogla ni zamisliti da je on nekako povezan s tim tajnim pokretom, šta god to bilo. Ali ako je na kraljevom spisku, možda je u godinama otkad ga je poslednji put videla Arčer iskoristio svoje darove da bi postao moćan i uticajan.

Ali kakva bi to saznanja o kraljevim namerama taj pokret mogao da ima, pa da postane prava pretnja? Kralj je pokorio čitav kontinent – šta još može da uradi?

Naravno, ima drugih kontinenata. Drugih kontinenata s bogatim kraljevstvima – kao što je Vendlin, ta daleka prekomorska zemlja. Za sada se uspešno brani od njegovih pomorskih napada, ali ona ništa nije čula o tom ratu ni pre nego što je završila u Endoviru.

A zašto bi neki pobunjenički pokret mario za kraljevstva na drugom kontinentu kada mora da brine o sopstvenom?

Dakle, kraljeve namere mora da su u nekoj vezi s *ovom* zemljom, *ovim* kontinentom.

Ona ne želi da zna. Ne želi da zna šta to kralj radi, šta namerava s kraljevstvom. Iskoristiće ovih mesec dana da smisli šta će s Arčerom i pretvaraće se da nikada nije ni čula za tu groznu reč: *namere*.

Selena se suzdržala da se ne strese. Ona igra veoma, *veoma* smrtonosnu igru. A sada kada su njene mete ljudi u Riftholdu – sada kada je to *Arčer*... Moraće da smisli kako da je igra još bolje. Jer ako kralj sazna istinu, ako otkrije šta ona radi...

Uništiće je.

❧ Treće poglavlje ❧

Selena je trčala kroz mračni tajni prolaz, dišući isprekidano. Osvrnula se i ugledala Kaina kako joj se ceri, a oči mu sijaju kao užareno ugljeglje.

Ma koliko ona brzo trčala, on ju je s lakoćom pratio u korak. Za njim je sledila bujica blistavih zelenih usudznaka, a njihovi čudni oblici i simboli obasjavali su drevne kamene blokove. A iza Kaina, dugim kandžama grebući tle, troptao je riderak.

Selena se spotakla, ali nije pala. Osećala se kao da gaca kroz blato. Ne može da mu pobegne. On će je u nekom trenutku uhvatiti. A kada je riderak ščepa... Nije se usudila da se opet osvrne i pogleda one ogromne zube koji mu štrče iz ralja, ili one beskrajno duboke oči, koje blistaju od želje da je proždere delić po delić.

Kain se zasmejao, a smeh mu je jezivo odjekivao po kamenim zidovima. Sada je blizu. Dovoljno blizu da mu prsti očešu njen vrat. Prošaputao je njeno ime, njeno pravo ime, a ona je vrisnula kada je on...

Selena se probudila boreći se za dah i čvrsto držeći Elenino oko. Preletela je pogledom po sobi, tražeći tamnije senke,

blistave usudznake, naznake da su tajna vrata otvorena iza tapiserije koja ih skriva. Ali jedino se čulo pucketanje zami-ruće vatre.

Selena se opet zavalila u jastuke. Bio je to samo košmar. Kaina i rideraka više nema, a Elena joj više neće dosađivati. Gotovo je.

Lakonoga, koja je spavala pod nekoliko slojeva pokrivača, spustila je glavu Seleni na stomak. Selena se spustila malo niže, pa zagrlila psa i sklopila oči.

Gotovo je.

U hladnoj izmaglici ranog jutra, Selena je bacila štap preko jednog širokog polja u lovištu. Lakonoga je pojurila kroz ble-du travu kao zlatna munja, tako brzo da je Selena zazviždala od oduševljenja. Pored nje je Nehemija coknula, ne skidajući pogled sa brzog psa. Pošto je Nehemija toliko zauzeta pridobijanjem kraljice Džordžine za sebe i prikupljanjem podataka o kraljevim namerama prema Ilveju, zora je obično jedino vreme kada njih dve mogu da se vide. Da li kralj zna da je princeza jedna od uhoda koje je spominjao? Zacelo ne zna, inače ne bi imao poverenja da mu Selena bude zatočnica, jer je opštepoznato da su njih dve prijateljice.

„Zašto Arčer Fin?“, zamišljeno je kazala Nehemija na ilvejskom, vodeći računa da govori tiho. Selena joj je objasnila šta je njen poslednji zadatak, ne pominjući pojedinosti.

Lakonoga je stigla do štapa i potrčala nazad ka njima, mašući dugim repom. Iako još nije potpuno odrasla, bila je neuobičajeno krupna. Dorijan nije rekao s kojom se rasom psa njena majka parila. Uzevši u obzir koliko je Lakonoga krupna, to je lako mogao biti neki vučjak. Ili čak pravi vuk.

Selena je slegnula ramenima na Nehemijino pitanje, pa tutnula šake u krznom postavljene džepove svog plašta. „Kralj misli... on misli da je Arčer u nekom tajnom pokretu protiv njega. U pokretu koji je smešten baš ovde, u Riftholdu, a ima za cilj njegovo svrgavanje s prestola.“

„Valjda niko ne bi bio toliko smeo. Pobunjenici se kriju u planinama, šumama i naseljima gde meštani mogu da ih sakriju i da im pružaju podršku – ne ovde. Rifthold bi za njih bio smrtonosna klopka.“

Selena je opet slegla ramenima baš u trenutku kada se Lakonoga vratila i počela da traži da se štap opet baci. „Izgleda da ne. A izgleda i da kralj ima spisak ljudi za koje misli da su ključni igrači u tom pokretu protiv njega.“

„A ti... treba da ih sve ubiješ?“ Nehemijino svetlosmeđe lice blago je prebledelo.

„Jedno po jedno“, odgovorila je Selena bacajući štap što je dalje mogla u izmaglicom prekriveno polje. Lakonoga je pojurila a pod njenim krupnim šapama mrvili su se trava i ostaci poslednje vejavice. „Otkrivaće mi samo jedno po jedno ime. To je pomalo dramatično, ako mene pitaš. Ali izgleda da oni ometaju njegove *namere*.“

„Kakve namere?“ odsečno je upitala Nehemija.

Selena se namrštila. „Nadala sam se da ćeš ti znati.“

„Ne znam.“ Na tren je između njih zavladao napetost. „Ako nešto saznaš...“, zaustila je Nehemija.

„Videću šta budem mogla da uradim“, slagala je Selena. Nije ni bila sigurna želi li zaista da zna šta kralj smera – a kamoli da to *podeli* s još nekim. To možda jeste sebično i glupo, ali ne može da zaboravi šta ju je kralj upozorio kada ju je postavio za svoju zatočnicu: ako ona ne bude slušala, ako ga izda, ubiće Kejola. A onda Nehemiju, a potom prinčezinu porodicu.

A sve ovo – svaka smrt koju inscenira, svaka laž koju kaže – sve ih dovodi u opasnost.

Nehemija je odmahнула glavom, ali nije odgovarala. Ona skoro da ne može da podnese kada je princeza ili Kejol, pa čak i Dorijan, tako pogledaju. Ali i oni moraju da poveruju u laži. Zarad sopstvene bezbednosti.

Nehemija poče da krši ruke i zagleda se u daljinu. Selena je proteklih mesec dana često viđala taj izraz. „Ako se brineš zbog mene...“

„Ne brinem se“, prekinula ju je Nehemija. „Ti umeš da se staraš o sebi.“

„Onda, šta je bilo?“ Selenu nešto preseče. Ne zna hoće li moći da istrpi ako Nehemija bude opet pričala o pobunjenicima. Da, ona želi da se ratosilja kralja – i kao njegova zatočnica i kao dete jedne pokorene zemlje – ali ne želi da ima nikakve veze sa splotkama koje se pletu u Riftholdu, kakve god one bile, niti s kakvim god očajničkim nadanjima koja pobunjenici još gaje. Suludo je suprotstavljati se kralju. Svi će biti uništeni.

Ali Nehemija je kazala: „U radnom logoru u Kalakuli ima sve više ljudi. Svakim danom pristiže sve više i više ilvejskih pobunjenika. Većina smatra čudom što su uopšte živi. Nakon što su vojnici iskasapili onih pet stotina pobunjenika... Moj narod je u strahu.“ Lakonoga se opet vratila, a ovoga puta je Nehemija uzela štap od nje i bacila ga u sivilo zore. „Ali životni uslovi u Kalakuli...“

Zastala je, verovatno se prisećajući onih ožiljaka koji prate Seleninu kičmu. Trajni podsetnik na surovost endovirskih rudnika soli – i podsetnik da tamo na hiljade ljudi i dalje kuluči i umire iako je ona slobodna. Priča se da je u Kalakuli, sestrinskom logoru Endovira, samo još gore.

„Kralj ne pristaje da se sastane sa mnom“, nastavila je Nehemija, sada se igrajući jednom tananom pletenicom. „Tri puta sam ga zamolila da razgovaramo o uslovima u Kalakuli, a on je sva tri puta tvrdio da je zauzet. Očito je zauzet traženjem ljudi koje ćeš ti da ubijaš.“

Selena je pocrvenela na strogost u Nehemijinom glasu. Lakonoga se opet vratila, ali je Nehemija zadržala štap u rukama kada ga je uzela od psa.

„Elentija, nešto moram da učinim“, kazala je Nehemija, služeći se imenom koje joj je nadenula one noći kada je Selena priznala da je ubica. „Moram da nađem neki način da pomognem svom narodu. Kada prikupljanje podataka postaje slepa ulica? Kada delamo?“

Selena je progutala knedlu. Ta reč – delanje – plaši je više nego što bi ona volela da prizna. Još je gora od reči „namere“. Lakonoga im je sela pred noge, mlateći repom dok je čekala da joj bace štap.

Ali kada Selena ništa nije odgovorila, kada ništa nije obećala, baš kao i uvek kada Nehemija priča o takvim stvarima, princeza je samo pustila štap da padne na zemlju i tiho krenula nazad u zamak.

Selena je sačekala da Nehemijini koraci utihnu, pa je duboko uzdahnula. Za nekoliko minuta treba da se nađe s Kejolom na jutarnjem trčanju, ali nakon toga... nakon toga će ići u Rifthold. Neka Arčer sačeka do popodneva.

Na kraju krajeva, kralj joj je dao mesec dana, a ona je želela da malo izađe iz zamka, iako je imala sopstvena pitanja za Arčera. Ima gomilu krvavo zarađenog novca da potroši.

❧ Četvrto poglavlje ❧

Kejol Vestfal je trčao kroz lovište, a Selena ga je pratila u korak. Ledeni jutarnji vazduh sekao mu je pluća kao staklene krhotine; dah mu se maglio pred njim. Obukli su se najbolje što su mogli a da im odeća ne bude preteška – uglavnom su nosili košulje preko košulja i rukavice – ali Kejol se smrzavao iako mu se znoj slivao niz telo.

Znao je da se i Selena smrzava – nos joj je bio ružičast, jagodice rumene a uši jarkocrvene. Primetivši da on zuri u nju, iscerila mu se, a one njene zapanjujuće tirkizne oči bile su pune svetlosti. „Umoran?“, zadirivala ga je. „*Znala* sam da nisi vežbao dok sam bila odsutna.“

Grleno se zasmejao. „*Ti* svakako nisi vežbala dok si bila na zadatku. Ovo je drugi put jutros da sam morao da usporim zbog tebe.“

Bila je to bezočna laž. Ona ga je sada s lakoćom pratila, jureći kroz šumu gipko kao košuta. Ponekad mu je bilo izuzetno teško da je ne gleda – da ne gleda kako se kreće.

„Samo se ti teši“, odvratila mu je i potrčala malo brže.

On je ubrzao, ne želeći da ga ona ostavi za sobom. Sluge su očistile putanju kroz snežne smetove koji su napadali po lovištu, ali tle je bilo ledeno i klizavo.

U poslednje vreme on sve više shvata koliko mrzi kada ona ode, a on ostane. Koliko mu je mrsko što ona kreće na te proklete zadatke i ne javlja mu se danima ili nedeljama. Nije znao ni kada ni kako se to desilo, ali iz nekog razloga je počeo da mari za to da li će se ona vratiti ili ne. A nakon svega što su zajedno izdržali...

Ubio je Kaina posle onog dvoboja. Ubio ga je da bi spasao nju. Jednim delom nije žalio zbog toga; jednim delom bi to opet učinio – i to za tren oka. Ali drugi deo još se budi usred noći, obliven znojem koji previše podseća na Kainovu krv.

Pogledala ga je. „Šta je bilo?“

Suzbio je rastuću grižu savesti. „Gledaj kuda staješ, ili ćeš se okliznuti.“

Jednom i ona da ga poslušša „Hoćeš li da pričamo o tome?“

Da. Ne. Ako iko može da razume grižu savesti i bes s kojima se on bori kad god pomisli na to kako je ubio Kaina, onda je to ona. „Koliko često“, upitao ju je između dva daha, „razmišljaš o ljudima koje si ubila?“

Ona ga je munjevito pogledala, pa usporila. Njemu nije bilo do zaustavljanja, pa bi možda samo nastavio da trči, ali ona ga je uhvatila za mišicu i naterala da zastane. Usne su joj bile stisnute u tanku liniju. „Ako misliš da je pametno donositi sudove o meni pre nego što sam doručkovala...“

„Ne“, prekinuo ju je on boreći se za dah. „Ne – nisam mislio...“ Malo se zagrcnuo. „Nisam sudio o tebi.“ Kad bi mu samo pošlo za rukom da povрати prokleti dah, objasnio bi šta je hteo da kaže.

Oči su joj bile ledene kao lovište oko njih, ali onda je naherila glavu. „Misliš na Kaina?“

Stisnuo je zube kada je ona izgovorila to ime, ali nekako je uspeo da klimne glavom.

Led u njenim očima potpuno se istopio. Bilo mu je mrsko saosećanje na njenom licu, razumevanje.

On je kapetan Garde – u nekom trenutku je morao nekoga da ubije. On je već dovoljno toga i video i uradio u kraljevo ime; borio se protiv ljudi, povređivao ih. Zato uopšte ne bi trebalo da oseća takve stvari, a naročito ne bi trebalo da o njima razgovara s *njom*. Negde između njih proteže se linija, a on je prilično siguran da je u poslednje vreme sve više i više dodiruje i samo što je ne pređe.

„Nikada neću zaboraviti ljude koje sam ubila“, odgovorila je ona. Dah joj se u vazduhu ispred njih pretvarao u maglu. „Čak ni one koje sam ubila da bih preživela. I dalje vidim njihova lica, i dalje pamtim udarac koji ih je ubio.“ Zagledala se u ogoljena stabla. „Nekada se osećam kao da je sve to učinio neko drugi. A za većinu tih života mi je *drago* što su se okončali. Ali ma šta bilo uzrok – to svaki put i dalje otkida po delić tebe. Zato mislim da ih nikada neću zaboraviti.“

Opet ga je pogledala u oči, a on je klimnuo glavom.

„Ali, Kejole“, kazala mu je ona i snažnije ga stisnula za ruku – a on do tada nije ni shvatao da ga drži, „ono što se desilo s Kainom, to nije bilo plaćeno ubistvo, a čak nije bilo ni hladnokrvno.“ On je pokušao da ustukne, ali čvrsto ga je držala. „Ono što si ti uradio nije bilo nečasno – i to ti ne kažem samo zato što si meni spasao život.“ Zastala je na jedan dug trenutak. „Nikada nećeš zaboraviti da si ubio Kaina“, naposletku je kazala, a kada ga je pogledala u oči, srce mu je zakucalo tako snažno da je to osećao čitavim telom. „Ali ni ja nikada neću zaboraviti šta si učinio da bi mene spasao.“

Samo što se nije zateturio od poriva da uroni u njenu toplinu. Naterao je sebe da ustukne za korak, da se povuče od njenog stiska, naterao je sebe da opet klimne. *Postoji* linija između njih. Kralju možda ne smeta njihovo prijateljstvo, ali prelazak te poslednje linije razdvajanja mogao bi se pokazati smrtonosnim za oboje; to bi moglo navesti kralja da posumnja u njegovu odanost, njegov položaj, sve.

A ako ikada bude morao da bira između svog kralja i Seline... Molio se Usudu da se nikada ne suoči s tom odlukom. Razuman izbor je da ostane na *ovoj* strani te linije. I častan, pošto Dorijan... Video je kako je Dorijan i dalje gleda. On neće da na taj način izda svog prijatelja.

„Pa“, kazao je Kejol usiljenom vedrinom, „pretpostavljam da bi *moglo* koristiti da mi Adarlanska Krvnica bude dužna.“

Ona mu se naklonila. „Vama na usluzi.“

Ovoga puta se iskreno nasmešio.

„Hajde, kapetane“, kazala mu je i lagano potrčala. „Gladna sam i nije mi do toga da se smrzavam ovde.“

Zasmejao se sebi u bradu, pa su nastavili da trče kroz lovište.

Seleni su kolena klecala kada su završili s trčanjem, a pluća su joj bila toliko odrana od hladnoće i napora da je mislila da krvare. Usporili su i prešli u žustar hod vraćajući se zagrejanoj palati – i ogromnom doručku kojem se radovala, pre polaska u kupovinu.

Ušli su u dvorske vrtove, vrludajući pošljunčanim stazama između visokih živica. Šake je tutnula pod pazuhe. Prsti su joj se sledili, iako je nosila rukavice. A uši su je baš bolele. Možda bi valjalo da počne da nosi maramu – iako bi je Kejol nemilosrdno zadirkivao zbog toga.

Pogledala je ispod oka svog sadruga, koji je skinuo spoljne slojeve odeće i otkrio znojavu košulju što mu se zalepila za telo. Obišli su jednu živicu i Selena je prevrnula očima kada je videla šta ih čeka na stazi.

Svakog jutra sve više i više gospi nalazilo je izgovore da se neposredno po praskozorju šeta vrtovima. Isprva je to bilo svega nekoliko mladih žena, kojima je pogled pao na Kejola i njegovu znojavu i slepljenu odeću, pa su se ukopale u mestu. Selena bi se zaklela da su im se oči iskolačile a jezici prostrli po tlu.

A onda su se sutradan *opet* pojavile na stazi – u još lepšim haljinama. Dan nakon toga pojavilo se još više devojaka. A onda još nekoliko. Sada je na svim pravicima koji vode iz lovišta pravo u zamak makar jedna grupa mladih žena u patroli i čeka da on prođe pored njih.

„Ma daj“, prosiktala je Selena dok su prolazili pored dve žene, koje su digle poglede sa svojih krznenih mufova da bi mu treptale. Mora da su se probudile pre zore da bi stigle da se tako lepo obuku.

„Šta je bilo?“, upitao ju je Kejol dižući obrve.

Nije znala da li on to jednostavno ne primećuje ili ne želi ništa da kaže, ali... „Velika je gužva u vrtovima za jedno zimsko jutro“, oprezno je primetila.

On je slegnuo ramenima. „Neki ljudi se malo uzvrpolje od boravka u zatvorenom prostoru zimi.“

Ili samo uživaju u pogledu na kapetana Garde i njegove mišiće.

Ali odgovorila je samo: „Dabome“, pa je umukla. Nema potrebe da mu ukazuje na to ako je već *toliko* slep pored očiju. Naročito pošto su neke gospe izuzetno lepe.

„Hoćeš li danas u Rifthold da uhodiš Arčera?“, tiho je upitao Kejol kada se staza raščistila od devojaka koje su se kikitale i crvenele.

Klimnula je. „Hoću da vidim kakav mu je raspored, pa ću ga verovatno pratiti.“

„A zašto ti ja ne bih pomogao?“

„Zato što mi tvoja pomoć nije potrebna.“ Znala je da će on to verovatno protumačiti kao nadmenost – a delimično je to i bila – ali... ako se on umeša, sve će biti teže kada dođe vreme da krišom odvede Arčera negde gde je bezbedno. To jest, nakon što izvuče istinu od njega – i sazna na kakve namere kralj misli.

„Znam da ti moja pomoć nije potrebna. Samo sam mislio da bi možda htela...“ Začutao je, pa odmahnuo glavom kao da kori samog sebe. Ona je shvatila da je kopka šta je on hteo da kaže, ali najbolje je bilo da pusti da ta tema zamre.

Obišli su još jednu živicu, a unutrašnjost zamka bila je toliko blizu da je ona skoro zaječala od pomisli na izvrsnu toplotu, ali tada...

„Kejole.“ Dorijanov glas proneo se kroz jutarnju svežinu.

Tada *jest* zaječala, ali jedva čujno. Kejol ju je zbunjeno pogledao pre nego što su se okrenuli i videli Dorijana kako hoda prema njima u pratnji nekog plavokosog momka. Nikada ranije nije videla tog mladića, koji je bio lepo odeven i izgleda negde Dorijanovih godina, ali Kejol se ukočio.

Mladić nije delovao kao pretnja, premda je ona znala da ne treba potcenjivati nikoga na dvoru. Za pojasom je nosio samo bodež, a bledo lice izgledalo mu je prilično razdragano, uprkos hladnoći zimskog jutra.

Videla je da je Dorijan gleda napola se smešeći, a oči mu blistaju tako da je njoj došlo da ga ošamari. Princ je onda pogledao Kejola, pa se zasmejao. „A ja mislio da su sve gospe izašle tako rano zbog Rolanda i mene. Kada se sve budu prehladile, obavestiću njihove očeve ko je zapravo kriv.“

Kejol je samo malčice pocrveneo. Dakle, nije on baš toliko blaženo nesvestan razloga zbog kojeg imaju jutarnju

publiku kao što ju je naveo da misli. „Lorde Rolande“, šturo se obratio Dorijanovom prijatelju, pa se poklonio.

Plavokosi mladić odgovorio mu je naklonom. „Kapetane Vestfale.“ Glas mu je bio sasvim prijatan, ali nešto ju je navelo da zastane. Nije to bio podsmeh, bahatost ili bes... Nije mogla to da odredi.

„Dopusti mi da predstavim mog rođaka“, rekao joj je Dorijan tapšući Rolanda po ramenu. „Lord Roland Havilijard od Meaha.“ Pružio je ruku da pokaže Selenu. „Rolande, ovo je Lilijan. Ona radi za mog oca.“

I dalje se služe njenim lažnim imenom kad god ne može da izbegne susret sa dvorjanima, iako svi makar donekle znaju da ona nije na dvoru zbog administrativnih gluposti ili politike.

„Zadovoljstvo mi je“, rekao joj je Roland klanjajući se iz pasa. „Da li ste tek stigli na dvor? Mislim da vas nisam viđao proteklih godina.“

Već joj je njegov govor bio dovoljan pokazatelj njegovog odnosa prema ženama. „Stigla sam jesenas“, odgovorila je malčice pretho.

Roland joj se nasmešio kao pravi dvorjanin. „A kakav to posao obavljate za mog strica?“

Dorijan se premestio s noge na nogu a Kejol ukočio, ali Selena je Rolandu uzvratila osmeh i odgovorila: „Zakopavam kraljeve neprijatelje tamo gde ih niko nikada neće naći.“

Na njeno iznenađenje, Roland se zasmejao. Nije smela ni da pogleda Kejola, jer je bila sigurna da će je kasnije zbog toga izribati. „Čuo sam za kraljevu zatočnicu. Nisam mislio da će biti toliko *dražesna*.“

„Šta te dovodi u zamak, Rolande?“, zatražio je da čuje kapetan. Kada Kejol *nju* tako pogleda, ona obično smesta pobegne u drugom smeru.

Roland se opet nasmešio. Smešio se previše – i prelako. „Njegovo veličanstvo mi je ponudilo mesto u svom savetu.“ Kejolov pogled je poleteo ka Dorijanu, koji je sleganjem ramenima to potvrdio. „Stigao sam sinoć i počecu danas.“

Kejol se nasmešio – ako se to moglo nazvati osmehom. Pre bi se reklo da je sevnuo zubima. Da, ona bi se *svakako* dala u beg kada bi je Kejol tako pogledao.

I Dorijan je prepoznao taj pogled, pa se namerno zasmejao. Ali pre nego što je princ stigao da progovori, Roland je opet odmerio Selenu, pomalo previše napadno. „Možda ćemo nas dvoje imati prilike da radimo zajedno, Lilijan. Vaš položaj mi je zanimljiv.“

Ne bi ona imala ništa protiv da radi s njim – ali ne kao što Roland misli. Kada bi bilo po njenom, radilo bi se tu o bodežu, ašovu i neobeleženom grobu.

Kao da joj je pročitao misli, Kejol joj je spustio ruku na leđa. „Kasnimo na doručak“, kazao je blago se klanjajući Dorijanu i Rolandu. „Čestitam vam na nameštenju.“ Zvučao je kao da je progutao prokislilo mleko.

Dok ju je Kejol vodio u zamak, ona je shvatila kako joj je očajnički potrebno kupanje. Ali to nije imalo nikakve veze s njenom znojavom odećom, a imalo je svakakve s premanim kezom i prljavim pogledom Rolanda Havilijarda.

Dorijan je gledao kako Selena i Kejol nestaju iza živice, a kapetan joj drži šaku preko leđa. Nije ni mrdnula da je otrese sa sebe.

„Tvoj otac je doneo neočekivanu odluku, čak uzevši u obzir i ono nadmetanje“, promrsio je Roland pored njega.

Dorijan se trudio da suspregne razdraženost pre nego što odgovori. Nikada nije naročito voleo svog rođaka, kojeg je viđao najmanje dvaput godišnje dok je odrastao.

Kejol je iz dna duše mrzeo Rolanda i u razgovoru ga je obično pominjao kao „prtvornog bednika“ i „cmizdravog razmaženog magarca“. Makar je to Kejol urlao pre tri godine, nakon što je Rolanda udario u lice tako snažno da se ovaj onesvestio.

Ali Roland je to bio zaslužio. Zaslužio je toliko da to ničim nije ukaljalo Kejolov izvanredni ugled i kasnije postavljenje za kapetana Garde. Zapravo, čak je popravilo Kejolov ugled među drugim stražarima i nižom vlastelom.

Ako Dorijan bude prikupio hrabrost, pitaće oca šta mu je bilo na pameti kada je postavio Rolanda na položaj savetnika. Meah je mali premda bogat priobalni grad u Adarlanu, ali nema nikakvu političku moć. Nema čak ni stajaću vojsku, izuzev gradskih stražara. Roland je sin nekog rođaka njegovog oca; možda je kralj mislio da im je potrebno da u Savetu bude više Havilijarda. No svejedno – Roland je neiskusani i oduvek su ga više zanimale devojke nego politika.

„Odakle je zatočnica tvog oca?“, upitao je Roland, privukavši Dorijanovu pažnju u sadašnjost.

Roland je krenuo prema zamku, ali prema drugom ulazu, a ne onom ka kojem su Kejol i Selena pošli. Još pamti kako su izgledali kada ih je nakon dvoboja, pre dva meseca, zatekao u njenim odajama kako se grle.

„Samo Lilijan može da ti ispriča svoju životnu priču“, slagao je Dorijan. Jednostavno mu nije bilo do toga da svom rođaku objašnjava šta se sve dešavalo na nadmetanju. Dovoljno je loše to što mu je otac naredio da tog jutra povede Rolanda u šetnju. Jedina svetla tačka bilo je to što je video Selenu kako toliko očigledno razmatra kako da pokopa mladog vlastelina.

„Da li je ona namenjena samo tvom ocu za ličnu upotrebu, ili je mogu koristiti i ostali savetnici?“

„Rođače, nisi ni ceo dan ovde, a već imaš neprijatelje koje treba ukloniti?“

„Mi smo Havilijardi, rođače. Uvek imamo neprijatelje koje treba ukloniti.“

Dorijan se namrštio. Ali to jeste istina. „Njen ugovor važi samo za mog oca. Ali ako se osećaš ugroženim, mogu da kažem kapetanu Vestfalu da ti dodeli...“

„O, naravno da ne. Samo sam radoznao.“

Roland je gnjavator i previše svestan učinka svog izgleda i prezimena Havilijard na žene, ali je bezopasan. Zar ne?

Dorijan nije znao odgovor na to pitanje – a nije bio siguran ni da želi da ga zna.

Plata koju je primala kao kraljeva zatočnica bila je pozamašna, a Selenaju je potrošila sve do poslednje pare. Cipele, šeširi, tunike, haljine, nakit, oružje, tričarije za kosu – i knjige. Knjige, knjige i knjige. Toliko knjiga da je Filipa morala da donese još jednu policu u njenu sobu.

Kada se Selenatog popodneva vratila u svoje odaje tegleći kutije sa šeširima, šarene vreće pune parfema i slatkiša, kao i pakete od smeđe hartije s knjigama koje baš *mora* da pročita smesta, skoro da joj je sve to ispalo kada je zatekla Dorijana Havilijarda kako joj sedi u predsoblju.

„Bogovi na nebesima“, izustio je kada je video šta je sve kupila.

On nije video ni pola. Toliko je mogla da ponese. Naručila je još stvari, a još više će joj ubrzo biti isporučeno.